SJI

РІЧНИК

СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА
при Українськім Інституті Св. Івана

— і —

ВІДДІЛУ
СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ

та

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

СУМК

ЕДМОНТОН
АЛБЕРТА
— 1950 —

РІЧНИК

СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при Українськім Інституті Св. Івана

— і —

ВІДДІЛУ

СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ

та

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ЕДМОНТОН
АЛБЕРТА
— 1950 —

Присвячуємо цей річник своїм родичам. За їх стараннням Український Інститут св. Івана і все, що він представляє, стало нам можливим.

Студенти Українського Інституту
св. Івана в Едмонтоні.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА
В ЕДМОНТОНІ

ПЕРЕДМОВА

Здається що це перший раз студенти Українського Інституту св. Івана (ім. М. Грушевського) бажають здати звіт зі своєї праці. Студентський кружок передше існував при інституті в Едмонтоні, і зробив багато корисної праці. Їх здобуток так великий і далекосяглий, що ми навіть не думаємо йому дорівнювати. Тоді було багато більше число випробованих народніх працівників, котрі перебували довший час в інституті, тож могли багато більше скористати і причинитись до його розвитку.

Ми хочемо вірити, що наш річник цього року осягне бажану ціль: себто через загальне, але правдиве познайомлення шановних читачів з життям студентів в Інституті св. Івана. Також лишить для студентів ті милі спогади свойого веселого студентського життя. Молодість скоро минає, але якщо переглянути річник, то вертаються спогади минулого і розбуджують заспаного бурсака до праці.

Можливо будуть натяки, що Український Інститут в цім виданні вживає декуди англійську мову. Через це було багато турбот, нарікань і гризоти. Студенти котрі перебувають тільки один рік, чи радше тільки шість місяців, не мають нагоди, і практично неможливо опанувати українську мову, як не було попереднього підготовлення. Ліпше дати нагоду висловитися так як вміє, ніж ніяк.

Ми хочемо вірити, що такий річник доведе до загального відома і переконає про потребу підтримки такого інституту між нашими поселенцями. Як мова іде про піддержку, то не тільки матеріяльну але також і моральну. Нехай добра слава і розвиток цього інституту буде для прославлення імя Божого, на користь українського народу в Канаді, на славу нашої прибраної батьківщини.

РЕДАКЦІЯ.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Едмонтон, Алберта

1949 — 1950

Стоять зліва направо: п-н. П. Місків, правний дорадник; п-н. С. Мисак; п-н. О. Гарасим; Др. М. Мельник; Др. С. Яремчук; п-н. О. Чернецький.

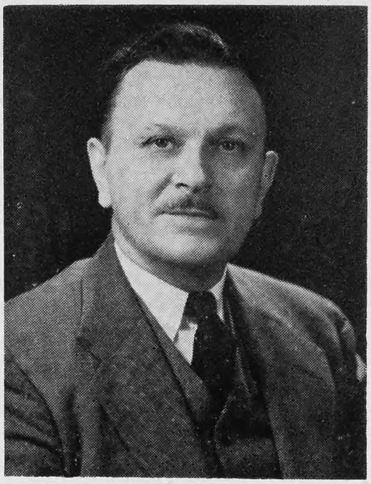
Сидять: п-н. М. Маґус, секретар; п-н. Д. Янда, касієр; Всеч. о. В. Сенишин, ректор; Др. Н. Д. Голубіцький, голова; Др. Ф. Ґовда, місто-голова.

Всеч. о. В. Сенишин
Ректор
Учитель Історії і Релігії

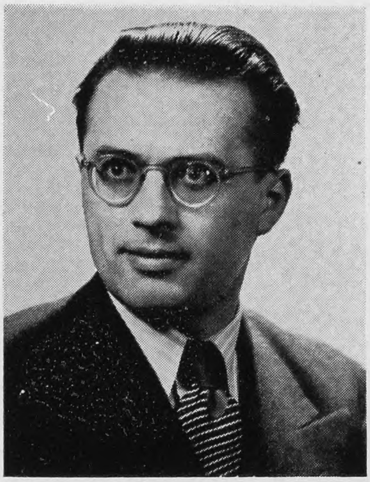
Д-ка С. Сенишин
Настоятелька дівчат

Др. Н. Д. Голубіцький
Голова Дирекції

П-ні Е. Сиротюк
Учителька Літератури

Др. Орест Старчук
Учитель Українознавства

Провідництво

В цьому році, як і минулими роками, ми пробували познайомити наших студентів з суспільним життям, по-за тим що дістають вони в своїх школах. Щоб це осягнути, запрошувалося визначніших промовців, громадянських діячів на сходини, щоб спільно обговорити різні ділянки суспільного життя.

Перший з них був Ґенерал Сікевич, котрий своєю присутністю і повагою заімпонував молодим Українцям відданістю для справи свого народу.

На спільнім засіданні Студентського Кружка і Союзу Української Молоді промовляв п. П. І. Лазарович. Це дійсно була лекція в провадженні нашої роботи і що якраз вимагає громадянство від молодших сил.

Опісля слідували промови і дискусії про життя студентів в Европі. Цією програмою занявся наш студент, Павло Мелничин. Він, як один з тих, що мали нагоду відвідати Европу на стипендії Міжнародної Студентської Організації, представив життя студентів в Чехословаччині в подробицях, їх переслідування і завзятість, бо був вже там після того як комуністи взяли владу в свої руки. Вивязалася дуже жива дискусія, з котрої скористали наші питомці дуже багато.

Др. І. Верхомин взяв собі за тему: "Віра, надія і любов." (І Кор. 13-13). Як все, так і на цій дискусії Др. Верхомин у своєрідний спосіб піддав багато думок до розсуду. Пізніше слідував наш бувший питомець Др. Д. Мельник. Його тема була: "Витворення духа провідництва." Він дав приклади, як обставини підчас останньої війни викинули одиниці, про котрі ми дуже мало думали і звертали на них увагу і які своєю впертістю, відвагою і зрозумінням справи скоро вибивалися в провід створених організацій на місці, і як вони спричинилися до піднесення української справи.

Останню лекцію дав Др. С. Яремчук, також один з наших бувших питомців. Його тема була: "Філософія життя." Дуже майстерно і обдумано вивів свої завваги про те, що дає людині насолоду в житті, про остаточні цілі нашого буття, наших почувань і життя. Здається, що тема була завершенням того всього, що було метою нашого перебування в Інституті св. Івана.

Як славна Українська Капеля Бандуристів завітала до Едмонтону, наші студенти постаралися, щоб та капеля дала свій концерт і в університеті та в той спосіб познайомила професорів і студентів з українською піснею. Для того наші студенти дістали університетську салю і бандуристи дали там свій концерт, який увінчався величавим успіхом.

Багато скористалося, а ще більше користі будемо бачити в дальшому бігу нашої суспільної праці. Віра в доброту людства, надія на Господню благодать і поміч, любов до свого народу, його традицій і його рідної церкви.

Слово від Голови Дирекції

Др. Н. Д. Голубицький

Вже минуло тридцять років відколи малий гурток молодих українських студентів в Едмонтоні, болюче відчув брак інституції, котра моглаб заопікуватись ними, та скерувати багатство їх таланів в користь свого народу. Через брак матеріяльних засобів, їх молодечі почуття не могли бути заспокоєні ними самими, то однак мрії їх не загасали. Ними перенялися старші громадяни, і на 23-го вересня, 1919 року, Інститут ім. М. Грушевського був формально відкритий.

Від того часу по сьогодні наш інститут безперервною струєю своїх впливів старався спрямувати обличчя нашої молоді до свого народу. Правда, не все і не всюди нам удавалося, бо як тому біблійному Сіячеві, Його здорове зерно не все падало на місця сприятливі до кільчення та дальшого росту, так і інститут наш, помимо тих недомагань, виконав свою задачу надзвичайно вдоволяюче.

Щоб належно оцінити ролю інституту серед нашого народу від часу його заснowання, треба себе запитати, що булоб сталося якби такого інституту серед нас, через той шмат часу не було? Наш інститут помагав піддержувати смолоскип нашої національної свідомости, котрий ріжні ворожі чинники, серед нас, силкувалися пригашувати.

Роля інституту ще не скінчена. Його тепер нам мабуть ще більше потрібно як коли раніш. Коли давніше наших студентів числилось десятками, то сьогодні, в самій Алберті, їх числять сотками, а то може і досягає тисячів. Студентство є найкращою верствою нашої молоді і тільки серед цієї верстви ми українці можемо шукати за своїми будучими провідниками, котрі малиб попровадити до кращого завтра.

Однак, на жаль, та молодь, мимо високого образовання, виходить в широкий світ, дуже часто, без жодного народнього світогляду. Та на цім не кінчиться. Багато з них, через брак свідомого ріднього освідомлення, попадає під впливи ворожі нашому народові, відчужується від нас і навіть помагає нашим ворогам ділати проти нас. Таке положення відбивається відємно на самій молоді, але через неї і на цілому українському організмі. Щоб до того не допустити, ми всі мусимо зужити всіх наших сил та способів, щоб цьому запобігти.

Без найменшого сумніву, один з тих способів — це давати піддержку таким інституціям як Укр. Інститут св. Івана, та поширювати його працю в круги нашої молоді.

Історія нас учить, що український нарід в давнину нераз попадав в сумне положення, що навіть часами національна заглада зазирала йому ввічі, але він завжди зумів вирятувати себе з такої ситуації. По упадку Української Княжої Держави, Україну загарбали лихі сусіди, а цілий український нарід опинився над пропастю. Українське населення, колись вільне, перетворено на кріпаків-невільників, його культуру, ним витворену через століття, зневажено і нищено. Його віру від нього силою відбиралося, і тою самою силою накинено йому чужу.

Нестало вже князів, свій нарід обороняти. Але сталося чудо. Тоді коли здавалося, що українці як нарід, щезнуть з лиця землі, тоді на недоступних островах по-за порогами Дніпра, зявилися Запорожські Козаки. Це була військова організація зложена з найкращих синів України, котрих завданням було, своїми грудьми захищати волю та права України. Завдяки тим запорожцям, українське життя було забезпечене і могло розвиватися через довгі роки.

В сьогоднішніх часах загальне положення нашого народу не є дуже відмінне від його положення за козацьких часів. На своїй рідній землі український нарід поневолений, немилосердно плюндрований московськими комуністами, а на еміграції, в своїх придбаних та вільних соціяльних галуззях з браку відповідного виховання український нарід до своїх справ байдужіє, поволі винародовлюється.

Так як колись, так і тепер, щоб цьому зарадити, нам знова треба покликати до життя тих Запорожських Козаків, що в давнині так вміло могли захищати наших пред-

(Докінчення на стороні 11-ій)

Рік Праці

Кінчається перший рік існування Українського Інституту св. Івана. Вдійсності це є продовження тридцятьлітньої праці Інституту ім. М. Грушевського. Це є перший рік існування цієї інституції в новім окруженні, в новім світлі, в нових обставинах.

Всеч. о. В. Сенишин

Кінчається рік академічної праці, але праця, яка розпочата в Інституті не кінчається. Ви, студенти, тільки приготовляєтеся до боротьби життєвої, боротьби за своє існування і за осягнення ідеалу, який дав підвалини створенню цієї інституції. Ці ідеали дуже скромні, дуже легкі до висказання, а це самопошана, самодіяльність і самостійність. На цих трьох словах полягає вся наша позитивна праця.

Сотки студентів вже перейшли наші пороги, сотки з них вже на відповідальних посадах, де гідно сповняють свої обовязки як горожани канадійсько-української спільноти. Вони щиро можуть сказати, що коли б не інститут, то вони були б пропали для добра свого народу, як також і для себе. Правда, що є і такі, що не скористали з нагоди і пропали. Їх знайдете з кожної виховавчої інституції.

В спільній праці студенти витворюють пошану до потреб і вимог своїх сусідів, до міркувань і думок своїх побратимів в кімнаті, при столі в їдальні, при праці і при грі. Не всі однаково користають. Ті, що найбільше праці вложили в життя інституту, найбільше скористали. Певно що ті, котрі брали участь в співі, в клясах українознавства, в релігійних дискусіях, в Богослуженнях, в соціяльних гуртках і подібних відділах студентського життя, найбільше скористали. Скористали і ті, що мали відповідальність за видавництво місячника "Дзвін", за видавництво цього річника, в проводі студентського кружка, в різних комітетах; всі ті, що в який-будь спосіб спричинилися до поліпшення нашого життя.

Таким чином ви могли пізнати самі свої здібності, або недомагання. Якщо людина пізнає свої недомагання, а хоче осягнути свою мету, тоді вона знає де найбільше посвятити труду, щоб себе удосконалити.

Це якраз ціль Українського Інституту св. Івана, щоб дати нагоду кожному побачити себе, так як його другі бачать. Життя одинцем, в кімнаті, хоч як вигідне, витворює в людині самолюбство, і воно губиться в морі людства.

Хочу цим подякувати всім студентам і студенткам за їх взірцеву поведінку, взірцеву пошану до всього рідного й доброго. Не було в цілім році ніяких прикростей або клопотів, тільки чесна, сумлінна праця для загального добра.

Дякую також родичам за таке добре ставлення до Українського Інституту св. Івана, за добре виховання своїх дітей на передових членів свого Українського Народу. Нехай і хвальна Дирекція прийме також щиру подяку за всі турботи, недоспані ночі, і щире зацікавлення справою цієї важливої української інституції, яка вимагала так багато праці і самопосвяти.

Думки

Григорій В. Шевчук

Справді це була приємність перебувати з такою гарною групою студентів, яка мешкала в інституті в минулому році. Я дуже тішуся, що багато щирих знайомств зросло і що студенти мали нагоду скористати з товариського життя, яке тільки можна набути в Українськім Інституті св. Івана.

Завданням інституту є направити нас на добру дорогу, щоб ми були чимось в житті. Кожний з нас є комбінацією надій, і наша ціль є віднайти ті здібності і витворити з них те що можна — вишкіл є необхідний, щоб витворити з нас те, що ми є. Тому інститут помагає нам побачити наші недомагання, і помагає нам відучитися від наших поганих привичок. Тут ми мусимо навчитися опанувати наші почуття, наш спосіб думання й наші вчинки. Ми мусимо витворити силу самодіяльности, бо в інституті вчимося жити самостійно, без догляду і директиви наших родичів.

Також в інституті ми починаємо відчувати, що кожний має свої індівідуальні здібності. Тут нас заохочується вживати наші сильні сторони. Ми живемо в осередку, де бувають одиниці часто з протилежними поглядами і ми витворюємо толерантність. Ми мусимо приняти критику і мусимо поводитися відповідно. Такі критики є дуже цінними дороговказами.

Життя, так довго як воно є зорґанізоване сьогодні — вимагає, щоб одиниці могли працювати разом — кооперувати зі співжителями. Співпраця означає поводитися так, щоб другі могли нас поважати. Правдива кооперація є основана на зрозумінні спільної мети — зрозуміння поглядів наших ближніх. В такім гурті одиниці, які перебувають в інституті мусять бути "включені", а не "виключені". Таким чином ми зможемо скористати один від другого.

Найліпший спосіб приготовити себе для майбутності — це значить вложити свою енергію, здібність і взагалі всі зусилля в актуальні справи. Щодо Студентського Кружка, то я жалую, що неможливо було більше зробити в цьому році. Треба згадати, що в цьому році, ми відновили студентський кружок після довголітнього сну. Тривалість нашої науки коротка, число іспитів підчас академічного року досить поважне так, що вислід нашої праці не такий, як ми самі бажали б. Треба згадати, що ми однаково брали участь в Зїзді С. У. С. і С. У. М. К., брали участь в контесті красномовства, помагали в церковному хорі — (дівчата), виставили кандидатку на СУМКівський Карнивал, ходили колядувати на Українську Православну Церкву в Едмонтоні, видавали свій журнал "Дзвін" а також мали свої реґулярні засідання, на яких були дискусії.

В дусі повного оптимізму вірю, що наступні роки принесуть певний поступ в активному і рухливому Студентському Кружку. Знання і практика набрана в такім кружку буде неоціненим скарбом в майбутньому.

Я хочу вірити, що всі ми зможемо дивитися в майбутність сміло з певним знанням наших переконань і обовязків. Мусимо памятати, що наші здібності, наші постановлення, наші переконання й наші ідеали будуть зеркалом життя в майбутньому.

Григорій В. Шевчук.

Чим є для нас Українська Література?

п-ні Е. Сиротюк

Український нарід має від давна велику й багату словесність, одну з найкращих в світі. Устна словесність і література — це найбільший скарб українського народу. Висловив в них наш нарід усі свої почування — радощі, горе, свої змагання та здобутки. Виступили в наших "думах", наших драмах та повістях високі засади правди і справедливости.

Наша література ставала в обороні нашої і своєї чести і ширила засади свобідного і справедливого життя.

Наш ґеній, письменник Тарас Шевченко мав відвагу сміло, щиро, явно і славно поставити українське питання, бо він знав з власного досвіду все горе і величезну кривду нашого поневоленого народу. Він не тільки картав усіх тиранів, але він розбудив свій нарід зі сну і просвітив його, виписав огненними словами науку на будучність — куди і як іти, чиї ми діти, як гідно жити і як за святу правду й віру покласти душу і тіло.

Я маю на думці "Посланіє" Тараса Шевченка, оті його слова:

Учітеся брати мої, думайте, читайте
І чужому научайтесь, свого не цурайтесь.

І як ми більше іншого нічого не запамятали з нашої літератури крім цих думок, то ці слова повинні бути для нас тим гаслом, котре освітлювало б нам дорогу до примірного горожанського життя. Ці слова повинні заставляти нас віддавати на кожнім кроці гідну пошану до всього, що рідне та миле для українського народу і не цуратися ні своєї мови, ні віри, ні звичаїв, бо кожний культурний нарід знає, що хто свого не пошанує, той чужого ще і тілько не буде. Думки висказані в нашій літературі є фундаментом християнського відношення одні до одних, і корисного суспільного життя.

п-ні Е. Сиротюк.

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ ДИРЕКЦІЇ

(Продовження зі сторони 8-ої)

ків від національного занепаду. Тому, що в нових часах, нові вимоги, тому ці модерні Запорожці мають по-модерному бути озброєні. Не шаблюки, пістолі, або інші знаряддя воєнні потрібні модерному козакові, але гаряче привязання та любов до свого народу. Йому треба пізнати його блискучу минувшину, полюбити його недомагання, і бажати поставити його на рівні з другими народами, в своїй власній хаті — ось така мала б бути зброя модерного Запорожця. Озброївшись так, вони могли б відограти ту саму ролю тепер, що відограли козаки в давнину.

Я, разом зі всією дирекцією лише бажаю, щоб наш Укр. Інститут св. Івана міг спричинитися до виховання таких модерних козаків Запорожців, бо лише таким чином він вповні виконає свою задачу і заслужить собі повне право до дальшого існування.

Народнє Виховання

Д-ка. С. Сенишин

Коли ми говоримо про народнє виховання, то під цим розуміємо, що людина набула собі таких прикмет, які духовно вяжуть її з народом до котрого належить. Така людина є корисною для суспільства і заслуговує на пошану своїх і чужих. Вона належить до провідної верстви народу. Таку людину ми називаємо культурною.

Кожний нарід бажав би мати якнайбільше таких людей. Такі люди є цвітом народу. Нам, українцям, мабуть більше як іншим народам, треба таких ідейних людей. Особливо українцям, котрі живуть поза межами рідної землі. Українці, котрі родилися і живуть на рідній землі, є частиною того життя. Вони живуть серед того українського середовища, говорять рідною мовою, ходять до рідної церкви, святкують одночасно свята. Окруження і обставини єднають їх в одну велику родину.

Українці, котрі знаходяться поза межами рідної землі, так як ми тут в Канаді, мають певні труднощі і перепони. Особливо ті, котрі вже родилися тут. Вони не мають такої близької стичности зі своїм рідним. Вони до якоїсь міри вже є частиною Канади. Канада є їх державою і вони хочуть бути добрими горожанами. Діти учащають до шкіл, де побирають науку в англійській мові, бавляться з дітьми других народностей і вживають спільну мову. На вулиці також почуєте державну мову. Остається один дім, де українська мова має першенство. Український дім є дійсно першою українською виховавчою інституцією. Навіть і вдома треба час від часу звертати увагу і дати дітям до зрозуміння, що знати свою рідну мову є конечно і навіть корисно. Родичі, яких діти володіють рідною мовою, дійсно заслуговують на велике признання. В теперішній час чомусь дуже трудно дати дітям до зрозуміння, що їм конечно знати свою рідну мову. Говорять нею тільки до старшого або коли конечно нею говорити. Багато є таких, що зовсім не говорять або дуже ламано. Можливо що до якоїсь міри тому, що родичі між собою говорять чужою мовою.

Великий вплив на народне виховання має також спосіб урядження в хаті, прикраса хати, страви, які ми приготовляємо на урочисті свята і т. п. Українська культура, наприклад, виявляється в ручнім мистецтві вишивок, ткання, писання писанок. Наші вишивки дуже надаються для прикраси хати. Вишивані українськими взорами обруси, подушечки або різні настільники як також застільники для шафок, крісел є прикрасою кожної хати. Ткані килими є дуже гарні і надають український настрій. Маленькі взори вишиті на полотні і оправлені в рамки — це гарна прикраса хати. Також релігійні вишивані образи надають український і релігійний характер дому. Тому є конечно поширювати українське мистецтво та вводити його до наших домів як свою рідну прикрасу. Необхідно, щоб наші жінки і дівчата знали вишивати, та щоб пізнали і розуміли їх вартість.

Українська писанка також належить до нашої традиції. Вона довершує наше мистецтво своєю красою. Великдень не був би Великоднем без писанки. Писанки треба писати гарно, бодай ті, що до посвячення. Але коли господиня не вміє гарно писати, то це не є причиною, щоб в її

домі не писати писанок. Навіть малі діти дуже люблять красити яйця, а старші то і писанку напишуть. Головне є те, щоб діти зрозуміли і відчували що писанка є частиною нас і що Великдень не може бути без неї. Нам треба впоїти в душу дитини святочні звичаї, любов до рідного мистецтва, пошану до рідної церкви і т. п.

Майже всі наші більші свята мають окремі свої традиції. Їх треба зберігати. Таким чином, все що є найкраще в нас, залишиться в душі дитини, майбутнього члена суспільства, і тим передасться його в спадщину. Збережемо культуру свого народу, збережемо його від загибелі, від певної асиміляції.

Наші українські інститути, беручи це під увагу, пробують доповнити те, що вдома навчилися. Для майбутніх матерів, тих, котрі будуть основою домашнього вогнища, відбулися курси вишивок хрестиками і писання писанок. Для глибшого пізнання краси рідного мистецтва, цього року була розміщена вистава хрестикового вишиття, проєкту централі С.У.К., яка була надіслана на Провінціяльний Зїзд. Дівчата відшили багато взорів і присвоїли собі красу українського мистецтва.

Студентки з Інституту св. Івана вчуться писати писанки

Святий Вечір

Багатьом з нас приходилося вперше не бути вдома на Святий Вечір. Свята Вечеря є родинним святом і тому так багато наших почувань цим доторкнуто. Наше приготовлення до цього вечора було також повязане дещо з нетерпеливістю.

Декотрі дівчата вбирали ялинку, а проби колядок все викликали милі спомини. На самий Свят Вечір всі помагали. Декотрі застеляли столи, інші приготовляли вечерю, помагали кухарці. Це було наше свято. Не одному витиснуло сльозу, але такі ховалися, щоб не зіпсувати святочного настрою.

Ціла картина представляла і пригадувала дім. Там пишається ялинка, тут столи вбрані в квіти, свічки, на кожній мисці біліє папірчик, де кому припало засідати. Гості приходять, бувші питомці, нові приятелі, а також і старші. Гостили в себе п-ство Буряники, бувшого ректора, як також п-ство Сліпченки з Саскатуну.

Все готовиться до торжественності. Всеч. отець ректор благословить стіл, з кожної молодечої груді зливаються голоси в могутню молитву, з радости тиснуться сльози до очей.

Стіл заложений традиційними дванадцятьома стравами. Кожний відчуває, що це святочне, величаве і своє рідне. Після вечері лунає коляда, як також подається цукорки і горіхи. В такім середовищі своїх, забувається про домашню розлуку. Жарти та сміховинки розганяють тугу. Тяжко було лишати стіл, кожний боявся перервати цей настрій, а як дуже бажалось би його затримати.

Щасливі чуємося, що могли відсвяткувати Свят Вечір так весело і в таких обставинах — хоч не вдома. Справді, Інститут св. Івана став нашим другим домом.

Наталя Березка.

A Thought

Once upon a midnight clear there was a child's cry, a blazing star hung over a lowly stable, and wise men came with birthday gifts.

We haven't forgotten that night down the centuries. We celebrate it with stars hung on Christmas tree and the cry of bells and gifts. Especially gifts.

We buy them and wrap them and put them under the tree. You give me a tie, I'll give you a book. We forget nobody — adult or a child.

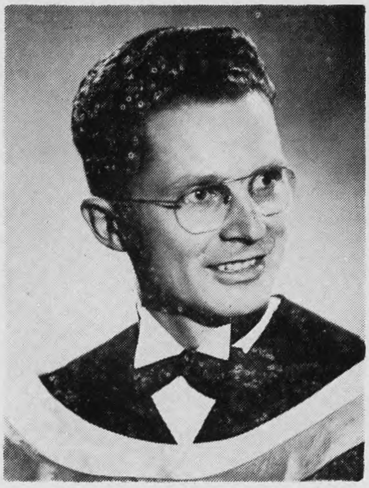
All the stockings are filled. All that is except one. We have even forgot to hang it up. A stocking for that Child born in the Manger. It is His birthday that we're celebrating. Let us not forget that.

Let us ask ourselves what He could wish for most, then let each put in his share; loving kindness, warm hearts and the stretched-out hand of tolerance. These are all the shining gifts which make up peace-on-earth, good-will to men.

"The wrong shall fail, the right prevail,
With peace on earth, good will to men."

— Maria Chomiak.

Graduates

Stephen G. Fushtey, Shandro, Alta.

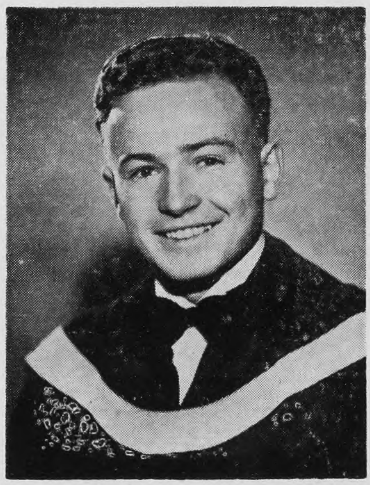
Steve, whose home is now at Shandro, Alberta, was born at Wasel, on September 17, 1924. He attended the Olds School of Agriculture from 1941 to 1943 where he received high recognition for his work. He was Senior Class president and editor of the school paper and later of the yearbook. Steve graduated in 1943 and was awarded a Gold Ring for General Proficiency and a $100.00 scholarship towards further studies at the University.

Steve started in the Faculty of Agriculture in 1943 and graduated with a degree of B. Sc. in 1947. His activities during these years at the University are considerable. He was a member of the Intervarsity Track Team in 1944-46, secretary of the Agriculture Club in 1946-47, and president of the Archery Club from 1946-48. In addition, Steve was awarded the Dan Baker scholarship in 1946.

He is an exceedingly active participant in the affairs of C. Y. M. K. and has been president of that organization for three years. Furthermore, this is his fourth year on the provincial C. Y. M. K. executive.

At present Steve is employed at the Dominion Laboratory of Plant Pathology where he has been since graduation. He has completed studies for an M.Sc. this year and intends to obtain a Ph.D. in Plant Pathology in the near future.

Paul Melnychyn, Big Valley, Alta.

Born at Big Valley, Alberta, October 9, 1926, where he attended the local school and completed his Grade XI and XII at Mount Royal College, Calgary.

Paul enrolled at the U. of A. in the fall of 1944 in the Faculty of Agriculture. He was a representative to the Agricultural Club in the second and third year. In the 4th year he was secretary-treasurer of the Agricultural Club. He graduated with distinction in 1948.

During his stay at the U. of A. he received at the end of the second terms the University prize of $50.00; at the end of the third term, the Robert Gardiner Memorial scholarship of $100.00, and upon graduation he obtained the Robert Tegler Research Scholarship of $600.

In the fall of 1948, he enrolled for his M.Sc. Degree in the Faculty of Agriculture, majoring in Proaein Chemistry. He will be graduating this fall.

Upon completion of his first year of Masters, he received the $100.00 "Graduate" Robert Gardiner Memorial Scholarship.

In the summer of 1949, he visited Europe on an I. S. S. Scholarship, covering 18,000 miles on his tour through Belgium, Holland, Germany, Czecho-Slovakia and United States.

His future plans are quite definite. He wants to obtain his degree in Ph.D. in Biological and Physical Chemistry. He is interested in International Relations.

Paul's favorite sport is baseball, but he also enjoys a good, solid argument, on any topic that he is interested.

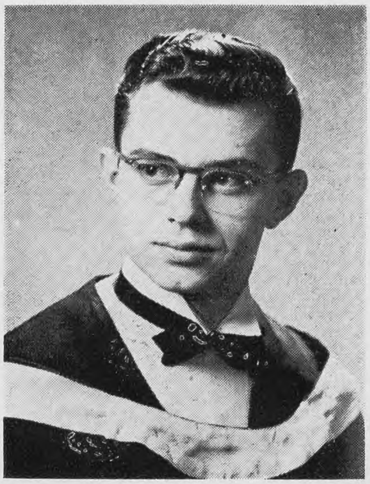
Henry W. Shewchuk, Willingdon, Alta.

Born on June 26th, 1930, Henry is now well on the way to occupying an important place in this scientific world. Henry's first distinction came in Grade IX when he won the Bronze Medal for scholastic record. He then attended Willingdon High School where he served on the Students' Union executive as treasurer for two years and president during his final year.

This spring he will be receiving his B.Sc. degree in Physics from the U. of A. but he plans to come back in the fall to begin work for a Masters Degree. His special interest is Meteorology.

Scholastic records are not his only achievements. Henry has very ably filled the president's chair of the St. John's Students' Union in this, its initial year, which was a difficult one. In addition to this, he has been able to outdo almost anyone in those friendly games of cribbage, canasta or even ping-pong which took so much of the spare time during exams. Above all, Henry was everybody's friend — a great achievement in itself.

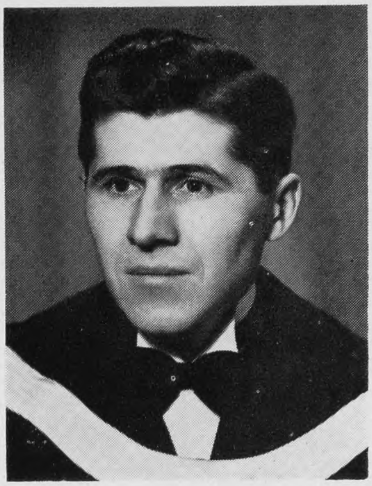
Raphael Lopatka, Andrew, Alberta

Our master of the keys was born on May 8th, 1928, and has since become distinguished for his musical abilities. In Grade IX he won a National Musical Scholarship and later, while studying with the Western Board of Music, he was awarded a $300.00 I.O.D.E. Scholarship. His other distinctions in school included the presidency of the Students' Union for two years and editorship of the school "Bugle" for one year.

At University he received the Jewish Women's Prize for highest standing in Music 45. He was an active member of the Mixed Chorus, serving on the executive as a librarian, and has this year been elected president of the Music Club for the coming term.

Raphael has obtained the distinction of "Associate of the Western Board of Music" in pianoforte and will be graduating with a B.A. degree in Fine Arts this spring. He will be back next fall to add a B.Ed. degree to his collection of distinctions.

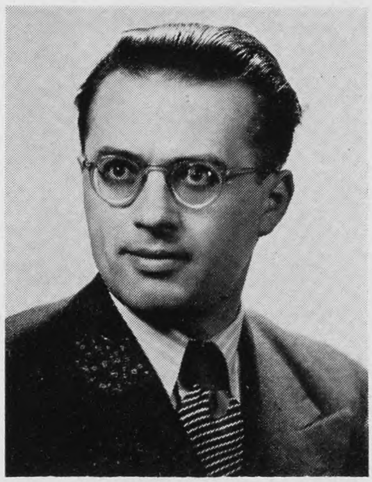

Bohdan Tataryn, Radway, Alberta

Bohdan was born at Radway in 1919, where he completed his High School. He then took his first year of Education at U. of A. in 1940. He taught school in the Smoky Lake S. D. till he was called into the army in 1941. He joined the Artillery as a gunner. He entered U. of A. in 1946, choosing the Faculty of Agriculture. This year he is graduating with B.Sc. in Agriculture. Bohdan married a school teacher, the former Miss Lena Shwetz, who has been a great help. He also is a proud father. He plans to complete his B.Ed. during Summer School sessions. Bohdan plans to make teaching his life profession.

He likes baseball, badminton and all clean sport. Enjoys playing the violin and also took an active part in Radway church and C.Y.M.K. choirs.

Др. Орест Старчук

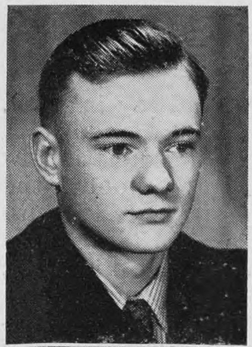

Др. Орест Старчук народився на Рідних Землях в 1915 році, в учительській сім'ї. Там же він закінчив український державний ліцей і вступив до університету на студії права і державних наук, а рівночасно також студіював мовознавство, між іншими в таких визначних професорів як брати Федоровичі, Антін Клим, Равлюк і Бриндзан. Др. Старчук був активним членом багатьох українських організацій та установ. Скінчивши університетські студії і осягнувши степінь Д-ра прав і державних наук, його професіональна активність була короткотревалою, тому що з вибухом II-ої Світової Війни всі його пляни на майбутнє перервались.

Після жахливих переживань і тюремного життя, він опинився в 1945 році в Західній Німеччині, де працював два і пів року на вищім становищі в Британськім Військовім Уряді для Німеччини і де він частинно вивчив англійську мову. Звідти він звязався з ріднею в Канаді і в 1948 році прибув з дружиною і двома діточками до Алберти. Спочатку він працював на фармі, пізніше при обробці дерева, а дальше більш року в гуртівні "The Independent Wholesale Ltd." в Едмонтоні.

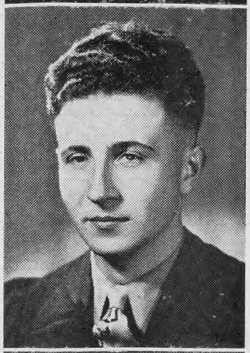
Коли в 1949 році новозаіменований Албертійським Університетом професор Др. Рольф Шафтлін не міг переїхати сюди, щоб перебрати своє становище, Університет покликав на його місце Д-ра Старчука й заіменував його лектором слов'янського відділу і німецької мови. Орест Старчук викладав в цьому році російську мову а також німецьку на вищих курсах. Його вже прийняв Університет на постійну працю.

ARTS AND SCIENCE

Orest Kotyshyn, Myrnam, Alberta

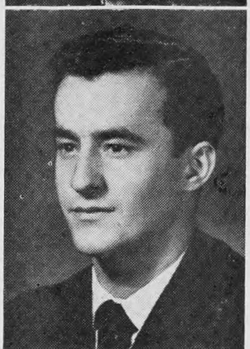
Orest was born at Mannville, Alberta, November 1st, 1931. During elementary and High School, he participated in fastball, football, ping-pong as well as all track events. Summer holidays of 1949 saw him touring parts of U. S. A. He enrolled at University of Alberta in Engineering and wants to specialize in Mining.

Mike Orlesky, Hairy Hill, Alberta

Our uncrowned ping-pong king was born at Kaleland, Alberta, on November 26th, 1929. He attended Kaleland Public School and Hairy Hill High during which time he was active both in and out of school. When in Grade X he received a free two-week trip to Vermilion School of Agriculture as an award for proficiency in Junior Grain Club work. Later distinctions included editorship of the Hairy Hill High School "SEER" and presidency of the Students' Union in his final year.

Now at the University of Alberta, Mike is working towards a B.Sc. degree in Chemical Engineering.

Vladimir Salyszyn, East Gate, Alberta

Vladimir was born at East Gate on January 2nd, 1930. He attended school at East Gate, Opal and Radway. At Opal he was president of Opal High School Students' Union and president of Senior Sports Club. At Radway, Vladimir was president of the Students' Union and the Students' Dormitory. At present he is enrolled in the first year of Arts at U. of A. He is a member of the Arts and Science hockey team, Political Science Club and Boxing Club. He plans to enter Faculty of Law.

He is a great enthusiast in leathercraft, and also takes part in boxing, baseball and softball.

Lucy Seneshen, Edmonton, Alberta

Lucy, at present of Edmonton, first saw the light at Buchanan, Sask., on July 30th, 1932. After having attended schools at Peesane and Insinger in Saskatchewan, and Glendon and Smoky Lake High in Alberta, she is now in her first year in the course leading to the degree of B.Sc. in Nursing, at the University of Alberta.

Lucy takes an active interest in sewing and music. While at Glendon, she represented the local Girls' Club at a convention at the Olds School of Agriculture. At Smoky Lake she was secretary of the High School Students' Union, and a member of the school Curling Club. This year she is a member of the Arts and Science Club, the McLeod Club and the Curling Club at the University of Alberta.

Maurice Seneshen, Edmonton, Alberta

Maurice was born at Canora, Sask., on March 16, 1931. His schooling has been somewhat sporadic, — Buchanan, Peesane and Insinger, all in Saskatchewan; Glendon, Alta., (Assistant editor of the Year Book) St. Andrew's College for two years (class representative to the Students' Council). At present he is enrolled in Petroleum Engineering at the University of Alberta.

Peter Witwicki, Kahwin, Alberta

Peter was born at Smoky Lake, Alta., but has made his home at Kahwin. Here he attended the local public school, but took Junior High at Cadron and completed his education at Lamont. While at Cadron, he was president of the Students' Union and took an active part in softball and baseball.

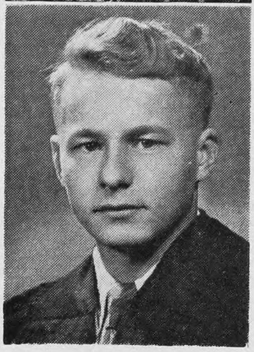
At Lamont he was a member of the Air Cadet Squadron (R.C.A.F.). Now Peter is hoping to become a Dentist, having completed his first year of Pre-Dentistry.

Nick Zukiwski, Willingdon, Alberta

Nick was born on January 8th, 1927, and received his Elementary and High School education at Willingdon, Hairy Hill and Victoria High School. He participated in hockey, baseball, softball, tennis and badminton. While at Hairy Hill, Nick was president of the Students' Union. In 1946 he supervised the Ruryk School and apprenticed as a watchmaker.

At present Nick is in his second year B.Sc. in the faculty of Arts and Science at the U. of A.

Walter Pullishy, Star, Alberta

Walter was born at Star, Alberta, where he completed his Public School. He then moved to Lamont where he received his High School education. Here he took an active part in the famous Air Cadet Squadron. He was W.O.2 at the time Lamont Air Cadets won the Guthrie Trophy for the best Air Cadet Squadron in Canada. He also was a member of its Rifle Club which won first place.

EDUCATION—

Natalia Bereska, Hilliard, Alberta

Natalia was born in October, 1931. She attended school at Hilliard and Vegreville High School. Now she is enrolled in the Faculty of Education at U. of A. She also attended Ukrainian Summer Classes at Saskatoon, Sask., in 1949. Natalia took part in the oratorical contest of C.Y.M.K. Convention in Edmonton, representing St. John's Students' Union.

She likes travelling and is interested in art.

Nestor Bohaichuk, Innisfree, Alberta

Born at Innisfree on January 29th, 1929, Nestor was an active member of the Boy Scouts and president of the Students' Union during his last year at Innisfree High School.

In 1948 he supervised at Birch Hill School and has now completed the Junior E. & I. course as a stepping stone towards a B..Ed. degree later.

Active in sports and drama, Nestor is also a sleight-of-hand artist.

Marie Chomiak, Spedden, Alberta

Born in the province of Volynia, Western Ukraine, on April 9th, 1930, she came to Canada in 1939. Here she attended school at Boyne Lake and Spedden. Marie likes cycling, softball and literature, but her special interest is art. She presented St. John's Institute with one of her painting, "Christ's Entry into Jerusalem.". She was an active member of C. Y. M. K. at Spedden and also took an active part in the affairs of our student body.

After completing this year at the U. of A. her Junior E and I program, she intends to attend the Banff School of Fine Arts and eventually teach art.

Kay Chwok, Weasel Creek, Alberta

Our pretty blue-eyed blonde was born at Weasel Creek on April 13, 1931. She attended Shakespeare Public School and Radway High, where she starred on the Girls' ball team. Kay says she'll teach school "as long as time permits." Wonder what that means? Anyway, with her pleasant personality she's bound to do well even after.

Lena Dzwinka, Smoky Lake, Alberta

Born at Smoky Lake on December 17th, 1930, Lena's first school was Northern Moose. Here she was president of the Students' Union while in Grade X. After completing High School at Smoky Lake and Radway, Lena decided she'd like to give orders for a change. She has now finished her Junior E and I course and plans to come back for a B.Ed. degree in the future.

Ann Fasenko, Hairy Hill, Alberta

Our favorite ping-pong competitor was born at Irondale on May 14th, 1931. Ann attended Irondale and Bellis Public Schools and Hairy Hill High. Her favorite sports are tennis and ping-pong but she also enjoys hiking. She has completed her Junior E and I course and intends to teach for a long time. We wonder how long? Not very long, judging by the number of phone calls she has been getting lately.

John Gavinchuk, Smoky Lake, Alberta

An all-time resident of Smoky Lake, Johnny (with the curly hair) was born on October 6th, 1930. At Smoky Lake High he started in hockey and baseball, and was vice-president of the Students' Union last year. His hockey experience has gained him a position on this year's Education Faculty team, which won the Interfaculty Championship. During the summers of 1947 and 1948 he attended Ukrainian Courses at St. Andrew's College in Winnipeg, all of which will add to his qualifications for the teaching profession.

Natalia Goresky, Thorhild, Alberta

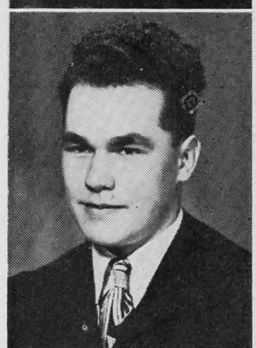
Natalia was born in 1931. Besides attending Thorhild High School, she has attended school at Smoky Lake, Edmonton and Consort. At present she is enrolled in the Faculty of Education. She is interested in Psychiatric Nursing. She plays the piano when in the mood, and enjoys skating, but dislikes Women's Clubs.

Andy Goroniuk, Cadron, Alberta

Andy was born on June 25th, 1930. He attended home school, where he completed his Grade XI. He took some of his High School subjects through the Correspondence School at Edmonton. He took his Grade XII at Andrew, where he was president of the Students' Union. Andy is a very enthusiastic baseball fan.

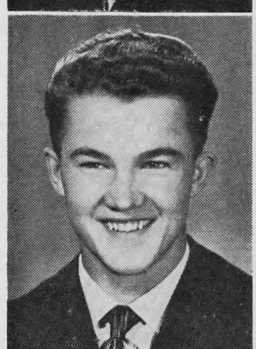
He completed his Junior E & I Course and intends to make teaching his profession.

Bill Labatiuk, Spring Creek, Alberta

Bill Labatiuk was born at Spring Creek, Alberta, on October 25th, 1930. Prior to his enrollment in the Junior, Elementary and Intermediate educational program at the University of Alberta, he attended Pruth Public School and Vegreville High.

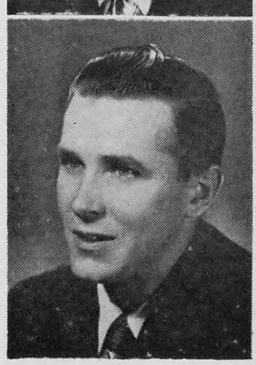
He has exhibited interest in swimming, track, baseball, softball and army cadets.

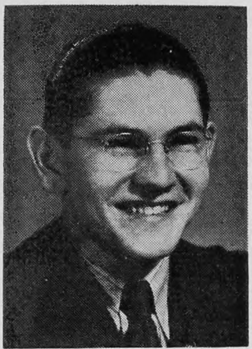

Ray Shwetz, Waskatenau, Alberta

Born at Waskatenau on July 20th, 1925, Ray has developed a genial character that must have made him many friends wherever he went. He received his schooling at Clod ord Public School, then Waskatenau High, and now is completing a B.Ed. program at the U. of A.

During his brief stay at St. John's he has gained the respect and friendship of all who knew him and we all wish him good fortune henceforth.

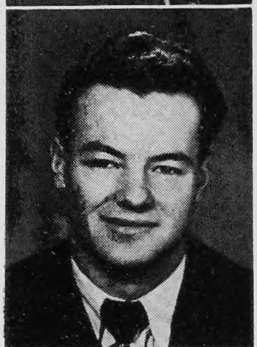

John Sorochan, Andrew, Alberta

Born at Lamont, Alberta, John attended Zawale Public School, and Willingdon and Andrew High Schools. He enrolled in Junior E. & I. program at University of Alberta.

In his High School days John was a member of the Junior Grain Club, Hockey Club and president of the Andrew High School Students' Union.

This year he took an active part in the "Wonder Box", a radio drama presentation over CKUA. He enjoys volley ball and folk dancing. He was also the editor of our periodical "Clarion."

Metro Spasiuk, Glendon, Alberta

Born at Glendon on March 9th, 1929, Metro has been annoying the girls ever since. He is keenly interested in organized sports and his excellent goal-tending for this year's Education Hockey team was largely responsible for their Interfaculty crown.

Metro has a keen eye for interior decoration and samples displayed in his room were really quite fascinating. The teaching profession has been his choice, at least for the time being.

Marie Taschuk, Vilna, Alberta

Marie was born at Bellis Alta., in 1930. She attended Smoky Lake and Vilna public schools. She graduated from Vilna High, where she was secretary of the Students' Union during Grade X and XI and president in Grade XII.

This year Marie enrolled in Faculty of Education at the U. of A. Here she is a member of the Folk Dancing Club. She is also secretary of St. John's Students' Union.

Marie's interests are many including music, singing, volleyball, skating and softball.

Nancy Zahary, Smoky Lake, Alberta

Born at Smoky Lake, Alta., February 26th, 1930, Nancy received all her education there. She was a class representative to the Students' Union Council. Nancy was always active in her class undertakings. She plans to make teaching her life profession, if it were not for the tall, dark and handsomes of the opposite sex.

She completed her Junior E. & I. and at present is teaching in the Ponoka School Division.

Fred Twerdochlib, Smoky Lake, Alberta

Fred was born at Drumheller, Alta., on November 1st, 1931, but has made his home at Smoky Lake, where he obtained most of his education. His special interest lies in organized sport but he also dabbles in music and is now preparing himself for a teaching career. This dark young man has drawn many a sigh from certain members of the north wing. Freddy, beware!

— COMMERCIAL —

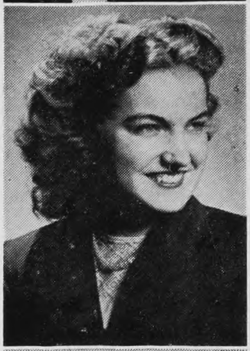
Doreen Wasyliw, Innisfree, Alberta

Doreen was born on May 13th, 1930. She's had her share of moving about, having attended school at Pathfinder, Alta., then at James Thompson, B. C., back to Alberta to Brooks and finally Innisfree. At Innisfree she was assistant editor of the I. H.S. Escapades.

This year Doreen completed a stenographic course at McTavish Business College and hopes this will enable her to see more of the world. She is fond of music and sports, and is learning French from a pen-pal.

Mary Matwychuk, Spedden, Alberta

Mary was born in Spedden on August 28th, 1931. Here she received all her schooling and is at present attending McTavish Business College.

While at Spedden she was secretary of the Spedden High School Students' Union and secretary of the Spedden Grain Club. At Edmonton she is a member of St. John's Church Choir.

Mary has displayed a wide range of interests including instrumental music, crocheting and hockey. Her present ambition is to become an Air Stewardess.

Mary Hryniuk, Kimberly, B. C.

Mary was born at Edmonton on May 15th, 1931. Shortly afterwards, her parents moved to Kimberly, B. C., where she has lived ever since. Mary completed her entire education there, and took an active part in sports including skating, skiing and hockey. Her happy-go-lucky charm has won her many friends.

Mary attended Alberta Business College last term, and is now employed at Edson, Alberta.

— HIGH SCHOOL —

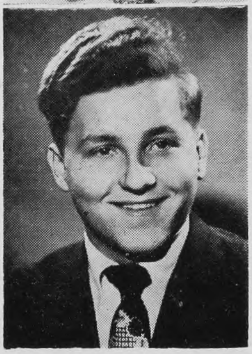
Martha Malarchuk, Calgary, Alberta

Martha is finishing her High School at Garneau High. Previously she attended school at Carstairs, Busby, Thorsby and Daysland. She was born at Daysland, Feb. 1st, 1931.

At Busby she was president of C.G.I.T. and of the Students' Union. In 1948 and 1949 she attended Summer School at St. Andrew's College in Winnipeg. Martha's home now is in Calgary at West 1942, and she'd be happy to see any of her St. John's acquaintances who may be going through Calgary.

Harry Mosychuk, Wasel, Alberta

Harry, a member of Union 13, was born May 30, 1932. He received much of his early education at nearby school. His previous two years were spent at Radway High School and Dormitory.

Harry is taking his Grade XII and plans to enroll in the Faculty of Arts and Science next year.

Loreen Melenka, Warwick, Alberta

Loreen was born at Vegreville in March, 1932, and lives at Warwick. This is her first year at Garneau High School. Her future lies in stenography.

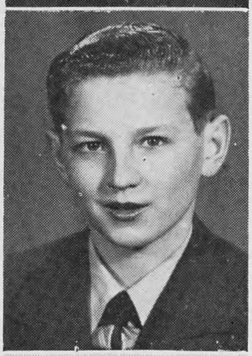
Loreen is an ardent sport and participates in softball. Her favorite subject in school is Social Studies. She spends some of her time playing the mandolin.

Evangeline Powley, Edmonton, Alberta

Born at Vegreville on November 13th, 1932, Evangeline now makes her home in Edmonton. She received her early education at Smoky Lake and is now a Grade XII student at Garneau High.

Evangeline enjoys playing Canasta, softball and ping-pong. Other interests include tatting and music. At Garneau High she is a member of the Ping-pong Club and the "Log", (Garneau High's yearbook). This year she was candidate from the Institute for C.Y.M.K. Carnival Queen.

— PUBLIC SCHOOL —

Zenon Taras, Tofield, Alberta

One of the youngest and at the same time one of the oldest students residing at the Institute, was born on December 1st, 1935, in Western Ukraine, and came to Canada in 1939.

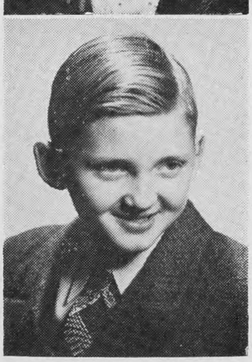
Zenon has the makings of a good ball player, sport which he enjoys. At present he is completing his Grade VIII.

Helene Seneshen, Edmonton, Alberta

Born at Tisdale, Sask., on December 5th, 1940, she has followed her brother Eugene the length and breadth of Saskatchewan and Alberta.

Now she is at Garneau taking Grade III.

Eugene Seneshen, Edmonton, Alberta

Eugene was born at Tisdale, Sask., on June 25th, 1939. He is taking his Grade V at Garneau School. He is one of the youngest and most travelled individuals at St. John's. He lived at Peesane and Insinger in Saskatchewan, while in Alberta he has made his home at Glendon, Smoky Lake and now at Edmonton.

His hobby is aeroplanes and bicycle riding.

Kay Repka, Wasel, Alberta

Our genial cook was born at Wasel, Alta. Many of the students were afraid that such a young girl would not be able to handle such an undertaking, but if ever there was an understanding between student body and the cook, then to reach a man's heart is through his stomach. Kay came out with flying colors.

A parting gift of the students' body is in itself a true payment of respect.

Katherine Hnatyshyn, Edmonton, Alberta

There were other helpers before "Katrusia", but she lasted the longest and won the hearts of all those who knew her. Being in Canada just a little over a year, she became attached to our way of life, never complaining, which set us to shame many a time.

Walter Tatarchuk, Vegreville, Alberta

Walter was born on August 2nd, 1931. He attended St. Martin's Separate School, where he was president of the Students' Union. He graduated from Vegreville High.

Walter enjoys stamp-collecting, baseball and hockey. At present he is in his first year in the Faculty of Education at the University of Alberta. He is a member of the University Radio Club, Hockey Club and University Flight Cadets (R.C.A.F.). Walter hopes to obtain his B.Ed. specializing in Physical Education.

STUDENTS' UNION EXECUTIVE

Honorary President .... Dr. N. D. Holubitsky
Honorary Vice-President .... Rev. Wm. M. Seneshen
President .... Henry W. Shewchuk
Vice-President .... John Sorochan
Secretary .... Marie Taschuk
Treasurer .... Maurice Seneshen

YEAR BOOK STAFF

Editorial Staff: Steve G. Fushtey, Henry W. Shewchuk, Paul Melnychyn, Lucy Seneshen, Doreen Wasyliw, Mike Orlesky.

Навчання Української Мови

Справа української мови — це найважніша проблема. Наші студенти говорять в свойому оточенні тільки державною мовою, особливо зі студентами іншого походження, а тому що не знають добре рідної мови, головно фахового словництва, їм навіть трудно розговоритися між собою на фахові теми. Новоприбулі студенти до нашого Інституту, як відомо, не мають майже ніякої научної підстави в українській мові і тому ми стараємося хоч частинно усунути це недомагання. Навчання граматики в державних школах досить загальне й поверхове, тому й трудно їм вивчити українську граматику.

В цьому році ми рішили навчити їх около 800 найбільше вживаних українських слів, щоб кожний студент міг їх вживати граматично в реченнях і зрозумів їхнє значення. Вони це осягнули і до певної міри опанували важливі правила нашої граматики.

Пані Сиротюк викладала студентам українську літературу, а українську історію, початковий курс української мови і релігію викладав Всеч. о. В. Сенишин, ректор інституту.

Виклади українознавства в другій половині цього року, перебрав Др. О. Старчук. Кожного вівтірка, від сьомої до восьмої години ввечорі, студенти мали насолоду почути чисту українську мову і ближче познайомитися з нею. На ці курси приходили слухачі зі всіх сторін міста.

Пані І. Івасюк, референтка мистецтва, дала студентам курс українського мистецтва і вправляла їх вишивати народні взірці. Дівчата вишивали вечорами під наглядом д-ки Сенишин.

За короткий час, всего несповна сім місяців, студенти скористали багато зі свого побуту в Інституті. Вони будуть його все мило згадувати.

СТУДЕНТИ, ЩО ПОБИРАЛИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Сидять — зліва на право: Анна Фуштей, Марія Тащук, Марія Хомяк, Марія Матвійчпк, Галя Сенишин, Евген Сенишин.

Другий ряд: Наталя Березка, Д. Василів, Марта Маларчук, Др. О. Старчук (проф.), Наталя Горецька, Михаліна Дзвінка, Катерина Цвяк, Андрей Горонюк.

Третій ряд: Олеся Сенишин, Еван. Павлій, Іван Гавінчук, Григорій Мосійчук, Теодор Твердохліб, Володимир Салишин, Лорін Меленка.

Четвертий ряд: В. Місків, Л. Лазарович, Анна Фасенко, Зенон Тарас.
Стоять: О. Котишин, Всеч. о. В. Сенишин, Нестор Богайчук, Всеч. о. М. Фик.

Remember a Day at St. John's

A wierd noise of the buzzer wrenches you from peaceful slumber at 6:45 a.m. For a few precious moments silence reigns. Then scattered muttering and noises are barely audible. Someone yells and the torrent is loosened. Beds creak, lights are snapped on, footsteps and snatches of conversation mingle with the splash of water and buzz of electric shavers. Three short shrieks of the buzzer announce that the table setters are wanted on duty. Then a steady bedlam starts. Here and there, a miserable soul had tried to catch an extra forty winks, but is rudely awakened by being dumped out of bed, or baptized by one of room mates. Most of the slumberers manage to dash down to breakfast just after the last bell at 7:15 a.m. After prayer, the chairs are scraped into position and seating is general. Students always manage to do their full share at the table.

After the meal you file out and jostle your way up or down the stairs to your room. As the door swings open, an unsightly mess greets the eye. Bedclothes , books, dirt and general untidiness is apparent. A bit of "elbow grease" soon straightens things and off to class you go.

You steal past the door two minutes late and snatch a chair in time to hear your name called on the roll. Your attendance assured and the lecture is under way. The old routine is continued, classes change, homework assigned and you come to realize how little you know. Back you trudge home, expecting a letter or a phone call. Smiles and disappointments are obvious as each student repairs to his or her room. The meal is announced in the usual manner and devoured accordingly.

Afterwards groups congregate in certain rooms, to smoke their after meal fag, while Mary trots over to the piano, to supply after luncheon music. When everybody gets settled comfortably, it is always some killjoy brightly beams "ten minutes more!" From four unto six, students start dribling in, greetings are exchanged, telephone wires begin to warm, telephone calls are made, little trips down town are planned or executed. Supper is served almost too soon for some and too late for others.

After supper, a period of relaxation is observed Here a group is gathered around the piano, where vocal cords are tried and exercised, there a foursome forms for a game of ping-pong. Somewheres from a room floats so called music of a mouth organ, fluto-phone, mandolin or violin. At seven, study hour in Ukrainian language or literature, religion, cross-stitching or Easter eggs painting as the time permits. Eight o'clock finds each one in their rooms, preparing for a two or three hour stretch of studying.

Silence reigns.

Bath tubs and showers are busy and steaming bodies dart down the halls to bed. More fortunate or those that have to put extra hours of study, saunter down to Campus Coffee Shop, for a cup of coffee or a Coke. And so on into the night and finally to bed and genuine sleep and dreams of "way back home" and a thousand other thoughts.

NATALIA BERESKA

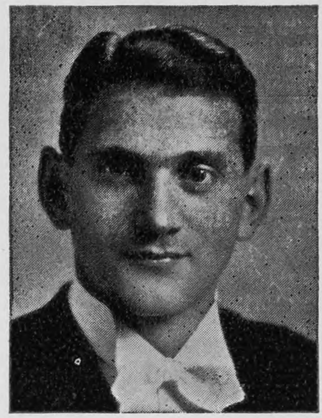
FOOD FOR THOUGHT

Are you taking your university course as a preparation for a job with less work, better pay and more vacations or for a foundation which will offer you greater opportunities for doing something great?

What are you striving at — security or opportunity? Is this your preparation for learning the means by which you'll do less work or is it for learning how to work? — Vladimir Salyszyn.

Характеристики Громадського Життя

Коли ваш редакційний штаб запропонував мені написати коротку статтю до цього річника, я з великим захопленням принявся, але мушу признатися, що це захоплення покинуло мене в той мент, коли дрижача права рука вхопила за перо, щоб кілька своїх думок вложити в писемну форму. Це скоре охолодження походить з освідомлення собі факту, що писати матеріял, який мав би зацікавити молодь, є поза межами моїх письменницьких здібностей. Отже, тут не появиться жодна літературна перлина, а лише вислів, в прямий — але щирий спосіб, моїх думок про дві важні риси організованого громадського життя, з якими, я вважаю, ви повинні бути добре обзнайомлені.

Левко Г. Фарина

Насамперед треба переповісти вам, що я розумію під висловом "організованого громадського життя". Коротко, під цим розумію всі плянові гуртові уряджения, які мають на меті певну і корисну ціль. Конкретно сказавши, Студентський Кружок чи організація С. У. М. К. — це одна клітина організованого громадського життя, яка має за свою загальну мету вишколення своїх членів на добрих горожан Канади і гідних спадкоємців багатої української культури. В цих молодечих організаціях ви щойно почали своє громадське життя; незадовго вам прийдеться займати своє належне місце в більше дозрілих кругах, в яких обовязки стануть чимраз ширші.

Щоб себе гідно приготовити до цього, вам треба пізнати дві головні характеристики громадської праці. В першій мірі, громадська праця вимагає певного зусилля, фізичного чи умового. Каже наша пословиця: "Заложеними руками ніхто не наївся". В цім випадку це означає, що ніякого поступу не можна сподіватись коли не знайдуться особи, які подбають про те, щоб намічені пляни були здійснені. На жаль, в громадських ділах є багато таких одиниць, які "ані вспріли, ані змерзли" і чекають, щоб хтось інший виконав всю працю, а вони тоді безжурно використовують громадські надбання. Я певний, що серед вас таких "пявок" нема; що ви є тими многонадійними характерними молодцями, які будуть старатись причинитися до всяких корисних діл в осередженню серед якого знайдетеся.

Друга характеристика громадської праці є так тісно звязана з першою, що можливо її вважати за продовження попередньої. Ця характеристика полягає в тім, що потреба згаданих зусиль ніколи не кінчиться. Всі знають, що коли хочеться щось доброго придбати, за один мент не можливо цього довершити. Недармо так слушно сказав колишній Американський Президент Гарфілд: "Щоб дозрів могучий дуб, треба двісті років; щоб дозрів порожний гарбуз, потрібно лише два місяці."

Вкінці хочу підкреслити чому саме вище згадані характеристики громадської праці підношу до вашої уваги: тому що вважаю, що ваше особисте життя опирається на таких самих підвалинах. Коли ви бажаєте добитися особистих досягнень, ви мусите бути приготовані на солідну, послідовну працю. Громадська праця дає змогу вам вишколитись. Коли ви навчитеся орієнтувати себе в праці громадській так, як це ви старались робити в Студентському Кружку чи у відділі С. У. М. К., вам лекше буде давати собі раду в своїх особистих життєвих проблемах і ця наука безмірно поможе вам здійснити ті світлі мрії, які ви маєте для власної майбутності.

Buz-z-z-z — Telephone.
"Hello. This is St. John's Institute."
Woman's voice: "Is Johnny in?"
"Which Johnny?"
"Johnny with the curly hair."

Стоять зліва на право: Всеч. о. В. Сенишин; п-ні Яремчук, Маґус, Мисак, Янда, Голубіцька, Гарасим, Мельник, Чернецька; Всеч. о. А. Хруставка.
Сидять: д-ка С. Сенишин; д-ка Хруставка.

Познайомлення

Першу нашу стрічу з сусідами ми мали 23-го жовтня, в неділю пополудні, коли дирекція, управа і студенти "були вдома" щоб познайомитися з сусідами.

Наші студентки зі своєю настоятелькою, д-кою Сенишин, по-господарськи прибрали почекальню й їдальню, щоб гідно привитати гостей. Студенти також прибрали свої кімнати, дійсно по-господарськи.

Дружини наших директорів помогли прилагодити перекуску, як також принимали гостей. Добродійки Хруставка і Сенишин наливали чай.

Спочатку, перед обідом, відправилася перша Служба Божа в новім Інституті. Робило приємне враження, як студенти обслугували при Святім Пристолі і своїми, ще непевними голосами, співали перше Богослуження. Настрій був, щонайменше сказати, піднесений. Неодному з присутніх виступила сльоза радости.

В третій годині після обіду почали сходитися сусіди і запрошені гості. При товариській гутірці росказувалося про перші часи заснования Інституту ім. М. Грушевського. Також кожний директор взяв собі за обовязок поінформувати сусідів англійців, хто ми, і які наші пляни на майбутнє. Нам треба їх доброї опінії для виклопотання позволу на прибудову до теперішнього будинку.

Вечером до нас загостили члени місцевого відділу С.У.М.К. В товариській розмові обговорено пляни співпраці на біжучий рік. В той спосіб ми познайомилися з сусідами і між собою.

ЇДАЛЬНЯ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Вечеря в Честь Абсольвентів

Заходом Дирекції й Управи, студенти мали востаннє нагоду перекинутися думками, заки вдалися до іспитів. Ми раділи, що в цьому році таке гарне число студентів кінчить свої курси, котрі були питомцями або членами Студентського Кружка при Українськім Інституті св. Івана.

В просторій залі ім. М. Грушевського крім абсольвентів і студентів, засіли до столів директори інституту за рік 1949-50, як також і ті громадяни, котрі брали живу участь в його програмі.

Всеч. о. А. Хруставка поблагословив стіл та провів молитву. Піднесено тоаст королеві.

п. Іван Дікур, посол до Доміміяльного Парляменту (бувший голова студентського кружка і питомець Інституту ім. М. Грушевського) підніс тоаст до абсольвентів, котрі були почесними гостями: (п. Ст. Фуштей, B.Sc., M.Sc. in Agriculture; п. П. Мелничин, B.Sc., M.Sc. in Agriculture; п. Гр. В. Шевчук, B.Sc.; п. Богдан Татарин, B.Sc. in Agriculture; п. Рафаїл Лопатка, B.A.; п. П. Галіцький, B.Sc. in Agriculture; п-на Вікторія Міськів, B.Sc. in H. E.; п-на Раїна Янда, B.Sc.). Він сказав, що скінчення студій ще не дає всього, чого людина бажає — це тільки частина. Кожна людина мусить вибрати собі шлях на котрім вона годна випробувати всі свої здібності. Така людина, яка працює для добра суспільства, є тою що себе знайде, коли погубить себе в праці для добра других.

На ці завваги відповів п. Стефан Фуштей.

п. Гр. В. Шевчук в імені студентів подякував дирекції Українського Інституту св. Івана за належну опіку, також родичам і свідомішим громадянам, котрі збудували і підтримують цю інституцію для добра наших студентів.

Др. Н. Д. Голубіцький, голова Дирекції. подякував студентам за приємність яку студенти зробили для Дирекції і членів інституту, що бачать потребу таких інституцій, скористали з них і тим придбали собі того духа, якого треба для всіх свідомих українців. Порівняв Український Інститут з Запоріжжям, де козаки плекали дух любови до свого народу, своєї церкви і своєї традиції. Побажав він абсольвентам всього найкращого.

На переміну були дві концертові точки. п-на Галя Мисак відспівала дві пісні. Своїм молодечим, ніжним голосом очарувала присутніх. п. Р. Лопатка відограв дві точки на піяно. Його гра викликала бурю оплесків, як також і спів п-ни Мисак.

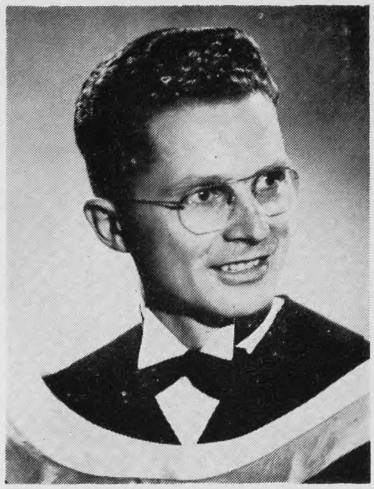
Др. О. Старчук, лектор Албертійського Університету, розповів дещо зі студентського життя на Рідних Землях і подякував студентам що так пильно вчилися української мови та по-за своїми тяжкими курсами знаходили час і терпеливість приходити на виклади.

Книги — морська глибина.
Хто вних пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить,
Дивні перли виносить.

— Іван Франко.

Відповідь на Тоаст Піднесений для Абсольвентів

У відповідь на тоаст піднесений в честь абсольвентів, позвольте мені зробити кілька завваг. Бажаю зупинитися на тім: Що означає для нас окінчення нашого курсу і що воно повинно бути?

Стефан Фуштей

Для мене це багато різних почувань. Поперше це час на веселість і радість. Це скінчення того напруження праці, яку ми вклали, щоб осягнути нашу ціль. Ми повинні радіти, що в скорім часі нас покличуть на конвокацію. щоб вручити нам дипльому. Здавалося б, що це довершення нашої амбіції. Дивитись з другої сторони, це є прощання з тими, з якими ми зжилися через минулі роки, зі студентами, професорами і знайомими, яких ми собі придбали. Разом веселість і смуток.

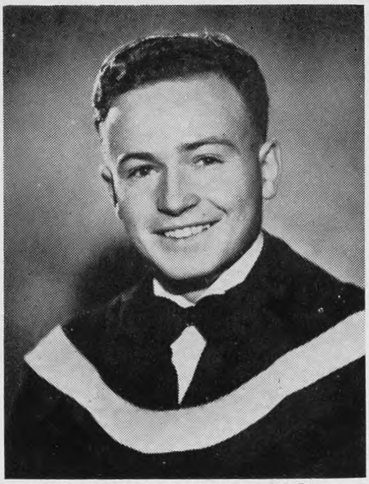
Крім цих почувань, як окінчення клясів, окінчення курсів, вручення дипльоми, є ще серйозніша сторона. Без різниці, що ми плянуємо в майбутньому, то саме життя є найголовніше. Наука не кінчиться тоді як нам накинуть тоґу. То тільки початок. Дотепер нас учили як учитися. Наші думки, наша уява, наше напруження були звернені тільки в один напрям — вивчити певні предмети. Але те, що ще є перед нами, то багато трудніше, а це життя.

Для більшости з нас, це буде правдиве пробудження з дивного сну, як ми подумаємо, що від сьогодні чи завтра, ми вже мусимо про себе самих дбати. Декотрі з нас були щасливі, що наші родичі могли платити за нашу науку на Університеті. Другі були настільки щасливі, що могли заробити і самі себе вивести в люди. Без різниці, як ми дісталися до своєї мети, то коштувало багато грошей і труду. Коштувало це і багато грошей, щоб побудувати ті будинки в котрих ми вчилися. А вони здудовані за гроші наших родичів. Памятаймо, що все те вложено, щоб нам було ліпше, вигідніше, але на нас жде обовязок відплатитися в відповідний чесний спосіб. А це значить бути гідними горожанами.

Ми, як члени меншости, під цим я розумію українці, особливо мусимо себе запрягти до праці в такий спосіб, щоб доказати, що ми не тільки такі добрі горожани і працівники як інші, але навіть ліпші. Наші Університетські студії повинні були нас навчити бути студентами ціле своє життя і поліпшувати своє становище з дня на день. Як ми так будемо робити, то будемо славою для тих що нам помогли покінчити наші студії — а це нашим родичам, нашому Інститутові і товариствам з котрими ми працювали, нашій державі і самі собі.

Дякую в імені абсольвентів за нагоду, щоб сказати цих кілька слів. Ми будемо пробувати здійснити ваші мрії, ваші завваги, щоб ви були горді з нас, а нам буде приємно згадати цей вечірок як один з милих споминів студентського життя.

Education

Paul Melnychyn, B.Sc.

Our universities are becoming glorified high schools. No longer do students attend university with intentions of enhancing their knowledge, but merely to provide themselves with an opportunity for securing a good job and respect in a community. Why have our public offices not been filled with university graduates, — why do they succumb to the hum-drum of everyday life? Is it because the opportunity is not there, or is it that they are incapable of doing justice to our public and political institutions? Unfortunately, I feel that the latter is only too true. Our university graduate does not hold respect in a community, nor should he — if he is not worthy of it.

In the main, "education" is too readily available to us. With this naturally comes a tendency to bluff our way toward a degree — which seems to be the ultimate of accomplishments. Such an attitude is inexcusable. Naturally we should strive to achieve a high level of education, but with this we should not have a lowering of standards — which consequently follows when something is too readily accessable. Our students, all through school and university, (toward receiving their first degree), are parrot-like in character. They do not have to think their way toward a degree but rather memorize their way through, even without fully understanding what it is that they are memorizing. In the event that someone may gain the impression that the statements do not hold true for all students, it is only naive to think that they should, as for all generalizations, there are always exceptions.

How do our colleges impress Europeans? I had occasion to spend two months with European students last summer while attending the International Summer Seminar in Holland. Posing the question of their impressions of Canadians brought forth the general answer that they regard Americans (there is no distinction between Americans and Canadians, no matter how apparent the differences may appear to us) as the irresponsible, play-boy type who do not attend college with the idea of enhancing their knowledge, but rather that it is the appropriate thing to do. A moment's reflection and a little honesty to ourselves will make us realize that much of this is actually true. On the other hand, Europeans have a high regard for our graduate institutions which have enabled us to advance a long way in science, mass production and in mechanization. We are a young nation, not steeped in tradition and have the forces of nature with which to contend. These factors have served greatly to form the type of individuals that we are. But on the other hand, we must not lose sight of our foremost aim — education, nor must we allow our standards of education to drop solely for the desire to produce a nation of "degree" men and women.

(Continued on page 35)

EDUCATION FOR THE FEW

"Increasing concern is being expressed over the fact that a major portion of the fundamental scientific discoveries and theories have been coming from Europe, in spite of the far greater number of students and generally superior laboratory facilities in this county.

"Why has the U. S. not been relatively prominent in the production of fundamentally new ideas?

"We are wondering whether, even in the reatively free institutions like M. I. T., the pressure of numbers and the tradition of daily class assignments and emphasis on graduates may not be acting to inhibit the discovery and development of real genius. . . . Some way to fire the most gifted students with a burning curiosity and a driving enthusiasm for their subject, as against the passing of successive lessons with high grades, is still to be achieved on a satisfactory scale."

Karl T. Compton, President,
Massachusetts Institute of Technology.

You probably wouldn't worry about what people think about you if you could know how seldom they do. — Olin Miller.

* * * *

Nothing is so firmly believed as what we least know. — Montaigne.

* * * *

From a wordly point of view there is no mistake so great as that of being always right. — Samuel Butler.

* * * *

For every woman who makes a fool out of a man, there is another woman who makes a man out of a fool. — Anon.

* * * *

The worst thing about a fanatical reformer is that he makes the world think that all reformers are fanatics. — Anon.

* * * *

Opportunity always looks better going than coming. — Anon.

Sometimes a man thinks he is ahead of his time because the times are not going in his direction at all. — Anon.

* * * *

Too many people don't care what happens as long as it doesn't happen to them. — Anon.

* * * *

Stand still and watch the world go by and it will. — Anon.

* * * *

Most of us know how to say nothing; few of us know when. — Anon.

* * * *

A man who boasts only of his ancestors confesses that he belongs to a family that is better dead than alive. — Anon.

* * * *

Some cause happiness wherever they go; others whenever they go.

* * *

Even the woodpecker owes his success to the fact that he uses his head and keeps pecking away until he finishes the job he is doing.

— Colman Cox.

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА С.У.М.К. НА АЛБЕРТУ

Стоять зліва на право: Стефан Фуштей, другий заступник голови; Николай Охота, голова; Михайло Гуцуляк, касієр.

Сидять — п-ні Мирослава Фербей, секретарка; Всеч. о. А. Хруставка, капелян; Теофіля Сліпчук, перша заступниця голови.

Діяльність Провінціональної Екзекутиви С.У.М.К.

В АЛБЕРТІ, 1949

Праця Пров. Екзекутиви С.У.М.К. в Алберті в 1949 році почалась Пров. Зїздом С.У.М.К. в Едмонтоні. На цім Зїзді відступив від керівництва п. Левко Фарина, бувший голова Пров. Екзекутиви, котрий був один з найбільше заслужених СУМКівців в Канаді. В цій екзекутиві п. Фарина був головою через довші роки. Він був одиноким, котрий знав про діяльність всіх відділів в Алберті й до кого вдатися в певній потребі. Причина його відступу між іншим була та, що він був перетяжений працею в інших старших організаціях.

На його місце Пров. Зїзд поважно застановлявся у виборі другого провідника, щоб праця продовжувалась успішно. Слідуючі члени були вибрані до екзекутиви: п. Николай Охота — голова; панна Мирослава Хруставка (тепер пані Фербей) — секретарка; п. Борис Фербей — касієр. Дорадники: п. Михайло Гуцуляк і п. Степан Фуштей. Капелян на провінцію — Всеч. о. А. Хруставка.

Найбільша праця на слідуючий рік для екзекутиви була: реформовання й реорганізовання тих відділів, котрі перестали існувати через війну. Для Екзекутиви був відомий занепад по всіх відділах, головно у малих містах й околицях, де молодь забувала про своє рідне й губилась між чужими. З огляду на це Екзекутива припоручила секретарці росписати листи по відділах і зробити певний контакт з тими, що могли б очолювати працю. Та цим способом ми мало що довідалися. Екзекутива прийшла до зрозуміння, що мусить відвідати відділи й доглянути згадану реформу й реорганізацію праці. Та ця справа не була легкою, тому що члени Екзекутиви не все були свобідні від праці й не можливо було відвідати всі відділи.

Друга праця Екзекутиви була — Літні Окружні Зїзди, котрі влаштовує Пров. Екзекутива в двох місцевостях кожного року. Ці Окружні Зїзди є головним засобом збирання певних фондів на поширення й скріплення праці, через розпродаж білєтів на королівну Окружного Зїзду.

Цего року відбулися два Окружні Зїзди: один в Ту Гилс на полудневім боці ріки Саскачевану а другий в Смокі Лейк на північнім боці. Зїзд в Ту Гилс відбувся 14-го серпня, 1949. Цей Зїзд був дуже успішний завдяки праці Окружної Ради в котру входили: Всеч. о. А. Хруставка, пані Йонґ, п. П. Шевчук і п. В. Довганюк. Королівна цего Зїзду була п-на Теофіля Сліпчук з Едмонтону. В контесті брали участь слудуючі відділи: Келґері, Ту Гилс, Веґревил, Ендрю і Вилінґдон. Пров. посол, п. М. Понич, коронував згадану королівну. Знагоди цего Зїзду Пров. Екзекутива вручила $50.00 зарядові Укр. Православної Громади в Ту Гилс на будову нової церкви.

Слідуючої неділі відбувся Зїзд в містечку Смокі Лейк. Окружна Рада з Всеч. оо. Сенишин і Фик також п. В. Страшок причинились багато до цего успішного Зїзду. Всеч. о. Сенишин коронував королівну — панну Мирославу Паламарик з відділу Смокі Лейк. Слідуючі відділи брали участь в контесті: Спеден, Глендон, Радвеи, Смокі Лейк і Стрий. Пров. Екзекутива подарувала на Укр. Народній Дім в Смокі Лейк $40.00 як жертву.

В осени і з початком зими, Пров. Екзекутива С. У. М. К. включно з Пров. Екзекутивою С. У. С. на Алберту, їздили на провінцію організувати товариства С.У.С. і С.У.М.К.

Прсв. Зїзд С.У.С. відбувся в Едмонтоні в днях 25, 26, 27 грудня, 1949.

(Продовження на стороні 38)

ЗАРЯД ВІДДІЛУ С. У. М. К. В ЕДМОНТОНІ

Стоять зліва на право: Орест Верхомин: Орест Хруставка; Михайло Гуцуляк; Роман Фарина.

Сидять зліва на право: Теофіля Сліпчук; Галя Лазарович, касієрка; Стефан Фуштей, провідник; Оля Филипенко, секретарка; Марія Войтович, провідниця.

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОВІНЦІОНАЛЬНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ С. У. М. К.

(Докінчення зі сторони 37)

СУМКівцям було віддано цілий день на привіти, наради, концерт і прийняття. До успіху цего Зїзду причинились працею Провінціяльна Екзекутива включно з Едмонтонським Відділом С.У.М.К.

На наступний рік 1950 увійшли до Пров. Екзекутиви на Алберту слідуючі: п. Н. Охота — голова; пані Мислослава Фербей — секретарка; М. М. Гуцуляк — касієр; п-на Теофіля Сліпчук — перша заступниця голови; п. Стефан Фуштей — другий заступник голови.

Підчас прийняття С.У.М.К. по Зїзді, члени з цілої провінції забавлялись й мали нагоду бачити фільму п. Крипякевича, котрий є головою Генеральної Управи С. У. М. К. Фільма висвітлювала картини з посвячення площі С.У.М.К у Вакав, Саск. В прийняттю взяло участь 300 СУМКівців. З цим Зїздом закінчено працю за рік 1949.

Праця Відділу СУМК в Едмонтоні

Наш відділ С. У. М. К. має свої реґулярні сходини два рази в місяць. Заряд має свої засідання також два рази в місяць, але не в той самий час. На засіданню заряду плянується праця, програма, хід всієї роботи для членства.

Цього року ми мали 65 дійсних членів. Кожні збори були успішні, не тільки під оглядом числа присутніх, але живою дискусією. Можливо і манило те до участи, що збори закінчувалися в добрім гуморі, а це що мали перекуску і забаву.

Не всі збори були ділові. Ми запрошували бесідників, як також і різних знавців свого фаху. Мали висвітлення образків, як також пояснення про роблення знимок, кольорових і звичайних.

Під оглядом активности, ми дали концерт, на котрім відіграли одноактівку, брали участь в СУМКівськім Зїзді. Дали перекуску для гостей СУМК зпоза міста Едмонтону.

Ми встроїли дві забаві, — "Галовін" і "Валентайн". Ці забави були успішні. Найбільше приготовлення було для нашого Карнивалу-Базару, котрий відбувся 12-го і 13-го травня. Це було велике завдання, але ми перепровадили його з повним успіхом, як моральним так матеріяльним. Дохід цього базару був призначений як фонд на будову нової Української Православної Церкви в Едмонтоні.

З початком шкільного року 1949-50, ми розпочали свою працю тим, що поділили своє членство на ріжні комітети: спортовий, соціяльний, літературно-мистецький, програмовий і інші. Кожною ґрупою провадив провідник того гуртка (конвінер). В такий спосіб ми заохочували кожного члена до якнайбільшої активности в ділянці громадського життя, де він найбільше почувався вдома.

Працювали СУМКівці щиро, совісно, і думаю, що на далі також попрацюємо на добро свого народу.

Ольга Филипенко, секретарка.

ЗВІТ КОМІТЕТУ УРЯДЖЕНЬ

Комітет Уряджень влаштував на 13-го листопада м. р., зараз після зборів, свої перші вечерниці з танцями, які відбулися в дуже приязній атмосфері. На 19-го листопада відбулися наступні вечерниці. Матеріяльного успіху не було, зате товариський настрій був знаменитий.

Зїзд С. У. М. К.-у відбувся в Едмонтоні на 29-го листопада м. р. Після концерту наш комітет влаштував прийняття для всіх присутніх сумківців. Пан Микола Охота познайомив всіх присутніх через голосник, а опісля відбулася спільна вечеря.

На 10-го лютого в цьому році, відбувся вечірок з танцями "Cupid's Capers." Спільно з членами ми відповідно прикрасили залю. Успіх цього вечірка був дуже добрий.

На одних із зборів нашого комітету рішено зорганізувати перед Великим Постом два вечірки. Перший з них відбувся на 19-го лютого, ц. р., а другий, так зв. "Sleigh Ride", на 4-го березня, ц. р. Всі натанцювались досхочу, а дівчата подали перекуску.

На всіх наших уряджениях ми плекали товариський дух і старалися підтримувати українську атмосферу. На кожнім з наших уряджень відспівано спільно кілька українських пісень. Надіюся, що започаткована праця зазнає в майбутньому дальшого розвою й успіху.

Теофіля Сліпчук.

The Masciuch Award for Community Leadership

W. J. Masciuch

At the C. Y. M. K. session of the annual Winter Convention of the Ukrainian Self-Reliance League and its affiliated organizations, held in December, 1949, it was announced that a $100.00 award for community leadership was being offered to C. Y. M. K. members in Alberta.

The man behind this award is Mr. W. J. Masciuch, Accredited Public Accountant, of Edmonton.

The award is to be made at the annual Winter Convention of 1950 and will go to a member of the organization, aspiring to community leadership, who will be chosen on a score-card point basis. All members of C. Y. M. K. are eligible.

Since the job of carrying out a plan of this size is not a small one, we turned to Mr. Masciuch for help. He suggested that a committee be formed to draw up a score-card which is to be used as a basis for judging the members. The committee convener should be Rev. W. Seneshen, Rector of St. John's Institute. Mr. Masciuch will be an honorary member of the committee.

It is expected that once the score-card is completed, the advisory council of each local of C. Y. M. K. in the Province, will suggest the most likely members for the award. These will be judged point by point on the score-card, according to their accomplishments in the fields of religion, agriculture, education, home economics and any others pertaining to good citizenship and community support and leadership.

The Alberta Provincial Executive will be responsible for compiling all the points and scores for each member suggested for the award.

There is a suggestion that the award may be divided into two sections, one for the rural club members, and one for the city, as it seems unfair to judge country residents on the same basis as the city students, for needless to say, their activities differ considerably.

Mr. Masciuch hints that if the award appears to have been instrumental in interesting the members of the organization in good citizenship and in community leadership, it may be repeated again next year, and might even become an annual affair.

So, fellow-members, here's a challenge. Let's get down to business and show Mr. Masciuch how much we appreciate his worth-while efforts.

ALBERTA PROVINCIAL EXECUTIVE
Canadian Ukrainian Youth Association.

Куди Тепер?

Яка є ціль нашої організації? Що ми маємо робити, щоб утримати її? Чому підупадає заінтересовання між членами, і як ми маємо його віджививити? Це одні з питань, що час від часу виринають для тих, які хочуть дійсно відродити ту корисну працю, яку С. У. М. К. виконував через минулі роки.

Поки приступимо до відповіді на ці питання, треба довідатися чому повстають вони. Організація С. У. М. К. повстала в році 1930, в Алберті, і звідси поширилася по цілій Канаді. Вершок рухливости був в 1938 році, коли ми мали приблизно 20 окружних Зїздів. З початком війни життя у відділах підупадало, а декотрі відділи розвязувалися. Тепер прийшов час відбудови, відновлення того, що занедбалося. На нас припадає той обовязок відповісти на ці питання.

Перше всего, яка була ціль С. У. М. К. від його початку? Мені здається, що найважніша ціль була, щоб молодіж українського походження мала нагоду сходитися, навчитися шанувати культуру наших батьків і таким способом заховати і присвоїти частину тої культури, а тим і внести її в культуру цієї країни, Канади.

Це дуже важна і добра ціль, але також дуже широка, займаюча. Часами тяжко поняти, якраз що ми маємо робити в цім напрямку. Тому, щоб відродити навчання і придбати знання своєї культури, треба представити її більш як особисту, окружну ціль, щоб кожний член відчував в цій цілі свій власний вклад.

Друга ціль заснования товариства для молоді була, щоб приготовити молодь керувати громадськими справами. Показати їй дорогу, що тільки ми самі, своїми силами, зможемо добитися до якоїсь мети. Чи то особисто, чи громадно, не спускатися на чужу поміч, але тільки в кооперації між своїми будувати все власними силами.

Треба цікавитися справами, які принесуть користь для нас і для тих, що за нами прийдуть. Як є праця в громаді, при церкві, народнім домі, або драматичнім гуртку, треба використувати її. Там не тільки навчимося працювати в громаді, але і громадно. Ми зможемо висказати свою думку в плянах на майбутнє, плянувати зі старшими, щоб робота провадилася пляново.

Як ми побачимо цілі існування всіх цих громадських установ і будемо ними інтересуватися, то певно, що ми скористаємо. Не досить, щоб заінтересуватися але встояти при даній праці до її окінчення.

Отже відповідь на попередні питання. Куди ми йдемо? Мусимо йти рука в руку зі старшими громадянами, випробуваними в громадській праці.

Що ми маємо робити? Це друге питання є лекше відповісти, як ми зрозуміємо перше. Вчімся від інших співгорожан, що їх молодь робить, знайдім собі працю при певних громадських установах і по своїй силі виконуймо її. Причинімся в корисний спосіб до виконання нашиш обовязків і докажім старшим громадянам, що ми вдячні за те все, що вони зробили для нас. Отже берім на себе обовязки, щоб зідограти поважну ролю в нашім суспільнім житті.

СТЕФАН ФУШТЕЙ.

ЧЛЕНИ ВІДДІЛУ С.У.М.К. В ЕДМОНТОНІ

ГЕЙ ДО СПІВУ!

Гей до співу, всі СУМКівці,
Поспішаймо все на час,
Бо у співі є будучність
І для хору і для нас.

Пан Біляшевич щирим словом
Все вітає співаків,
І зі співом все трудиться,
Щоб наш хор та щось умів.

Там на пробах ми співаєм
Про колишній славний час;
Про князів та про козацтво,
Що були раніше в нас.

Тому ж, друзі, все до співу
Поспішаймо все на час,
Бо у співі є будучність
І для хору і для нас.

— Володимир Бартко

ДОБРЕ ВІДПОВІВ

На траві сиділи дві дівчині: Попри них переходив старий дід із сивою головою.

— Зима йде, — сказала одна дівчина.

— Вже й сніг на горі — додала друга.

— Ще до зими далеко, — відповів дідусь, — бо ось телята на траві. . .

МУДРИЙ

— Вчора, товаришу, вдалося мені ошукати залізницю.

— Як?

— Я купив білет до Едмонтону і не поїхав.

ХИТРИЙ!

Фармер до адвоката: — То ж ціла справа виглядала так, як я вам оце розповів. Як думаєте, пане адвокате, чи виграю?

Адвокат: — Але ж певно!

Фармер: — Ну! то дякую вам за раду, але я вже скаржити не буду. Я вам розповів справу не свою, але свого противника.

ПРИПОВІДКИ ПРО НАУКУ

Наука — то сила.

Науку ні вода не забере, ні вогонь не спалить, ані злодій не вкраде.

Не вся наука в одній голові сидить.

— Володимир Бартко.

МІЖНАРОДНА ПОЛІТИКА

Щоб висвітлити сучасне загадочне міжнародне відношення, слідуючу казку почали люди переповідати:

По смерти, "Батько" Сталін, Президент Трумен і Винстон Чорчил стрічаються перед золотими дверями неба і там св. Петро їх дещо запитує, щоб довідатися чи їм належиться вступ. Нарешті, він ставить їм таку пропозицію:

"Тепер я Вам обіцюю здійснення одного Вашого бажання. Скажіть, чого Ви домагаєтеся?"

На це скоро відповідає Сталін:

"Я хочу, щоб З'єднані Держави Америки були зметені з лиця землі!"

А Трумен каже своє:

"Я хочу, щоб Совєтську Росію зараз зметено з лиця землі!"

Дивиться св. Петро, що Чорчил не відповідає, але чогось отягається.

"Ну, пане Чорчил, а яке Ваше бажання?"

На це поважно відповідає Чорчил:

"Мені хіба дайте 12-цалевого цигара. Але я не кваплюся; Ви можете перше задоволити цих других панів!"

Дівчата люблять високих, струнких, чорнявих хлопців, що мають авто, але ідуть заміж за коротких, згорблених, рудих, що мають свою хату. Тоді люблять глибоку, широку кишеню добре виложену десятками.

* * * *

Володимир — Як я був маленький тоді всі дівчата мене на руки брали, цілували, пригортали і казали, що мене люблять. Тепер я хочу їм відплатити а вони втікають.

Григорій — Ті, що тебе цілували, вже повіддавалися, а як ні, то ти нехотів би їх цілувати.

* * * *

В Інституті дуже прикро бути популярною, бо через телєфони нема часу пообідати.

Хлопець як популярний, то аж батько знає, чи властиво його кишеня.

* * * *

Священик — Чому ти так запиваєшся?

Піяк — Тому, що хочу бачити світ таким, як повинен бути. ніж таким, як він є.

* * * *

Чи можна довідатися, чому хлопці в Юнії 13, мають гарні кучері? Хто їм складає?

* * * *

— Як було з іспитами?

— Ні зле, ні добре. Професор мене не розуміє.

— Як то так, які значки дістав?

— Дав мені зеро.

— Що ти кажеш?

— Ті, що не розумів, то не відповідав, а ті, що знав, то не хотів часу марнувати бо я їх і так знаю. Я дав йому чистий папір.

Мирослава Паламарек, Смокі Лейк, Алта.

Одна з надійних членок С.У.М.К. в Смокі Лейк, Алта., зістала вибрана королевою Окружного Зїзду, 1949 р. Мирославка працювала завзято, як також і інші члени відділу. Другі відділи мали також завзятих кандидаток, і було приємно бачити таке захоплення в цім контесті.

Теофіля Сліпчук, Едмонтон, Алта.

Компетиція на вибір королевої на окружнім зїзді в Ту Гилс, Алта., була завзята. Другі відділи мали сильних кандидаток і дали їм повне попертя, але все таки відділ з Едмонтону постояв за своєю кандидаткою і вона зістала вибрана.

Параня Боєчко, Радвей, Алта.

Панна Боєчко а разом і СУМКівці з Радвей, Алта., попрацювали завзято, і добилися того, що їх кандидатка була вибрана, як королівна на Алберту і Брітіш Колюмбію.

Акт коронації був доконаний на провінціяльнім Зїзді в Едмонтоні, 27 грудня, 1949.

Орест Хруставка, Едмонтон, Алта.

Підчас річного зїзду С.У.С. в Едмонтоні, цього року, як і іншими роками, була компетиція красномовства. В цій компетиції брали участь, крім Ореста, також Орест Улян, з Веґревил, і панна Наталія Березка, відпоручниця Студентського Кружка при Укр. Інституті св. Івана в Едмонтоні. Компетиція була сильна, промови були добре опрацьовані і судді мали трудности дати своє вирішення, але остаточно признали Ореста Хруставку побідником.

Молодший Відділ С. У. М. К.

Потреба молодшого відділу С.У.М.К., для дітей від 12 до 15 років, нераз ставала причиною дискусії за останніх пару років між декотрими членками жіночого товариства. Запримічено, що багато дітей перестають ходити до української школи, коли осягнуть 13-тий рік життя, а до старшого відділу С.У.М.К. не вписуються аж від 15-го або 16-го року життя. В тих трьох роках, то одинокий звязок молоді — це недільна школа. Отож минулого жовтня створено комітет при жіночім товаристві і зорганізовано молодший відділ С.У.М.К., який числить 40 членів. До заряду ввійшли: Провідник — Зеньо Шевців; Провідниця — Маріянна Місків; Секретарка — Леона Лазарович; Заст. Секр. — Борис Пауш; Касієрка — Орися Фербей. Також вибрано різні комітети, що занимаються уладженням ріжних імпрез. Із жіночого комітету для нагляду в праці СУМК вибрано пані С. Василишин, О. Фіґоль, К. Місків, Н. Тріщук і Л. Івасюк.

Рішено було поділити програму на чотири частини, так щоб кожного тижня в місяці була відмінна програма. Пані Василишин займається програмовим відділом, де відбуваються дебати, відчити і т. п. Пані Фіґоль орудує мистецьким відділом, де молодь учиться різьбарства, вишивати українські взори, писати писанки і т. п. Пан Василь Горбай вчить хлопців різьбарства. Пані Місків займається спортовим відділом — вправи, українські танки, дужання, боксінґ, і т. п. Пані Тріщук провадить соціяльним відділом — різні прогульки, забави, правила доброї поведінки. Пані Л. Івасюк — де хлопці учаться, як обслугувати при вівтарі підчас Богослужень.

Всеч. о. А. Хруставка приходить майже на кожні сходини і дає короткі навчальні промови. Програма відбувається від 7:30 до 9:30 кожної пятниці вечером. Першої пів години п-н. Ю. Біляшевич учить співу, а опісля слідують збори та інша програма. На закінчення члени С.У.М.К. мають малу перекуску. Наступні старші громадяни давали вказівки або в інший спосіб помагали молодшому відділові С.У.М.К.: Пани А. Винничук, П. Фіґоль, А. Чернецький, В. Косташ, Ф. Бойко, Волод. Косташ і пані К. Скакун, А. Янішевська, О. Сліпчук і п-на Софія Комгир.

С. У. М. К. мав 28 сходин (вечерків), взяв участь у чотирьох народніх концертах, відбулися три дискусійні вечори, різні відчити, як також мистецькі, спортові та соціяльні сходини.

пані Катерина Місків.

Освітні Курси

Навчання української мови в Українськім Інституті св. Івана, що його веде Др. О. Старчук, заінтересувало також наше жіноцтво, яке гуртується при відділі Союзу Українок Канади в Едмонтоні. Переговоривши справу між собою, жіноцтво сформувало клясу з яких двадцять членок, котрі приобіцяли приходити реґулярно на такі виклади. Виклади відбувалися кожного вівтірка від години 8-ої до 9-ої вечером.

Були і другі членки, котрі бажали б були побирати лекції, але задля браку приміщення, неможливо було мати більшу клясу. Як буде таке заінтересовання на слідуючий сезон, то можливо буде отворити такі кляси два рази в тиждень.

Членки студенти багато скористали з тих викладів. Познайомилися з найновіщою українською граматикою і придбали більший вибір слів. На жаль лекції були звужені, бо час був короткий. Є бажання, щоб більше число осіб сформувалося в такі кляси, і щоб розложити лекції на довший час так, щоб виклади були ширші.

THE WORLD IS MINE

Today, upon a bus, I saw a lovely girl with golden hair.
I envied her, she seemed so gay and wished I were as fair.
When suddenly she rose to leave, I saw her hobble down the aisle.
She had one leg, and wore a crutch, and as she passed — a smile.

Oh, God, forgive me when I whine.
I have two legs, the world is mine.

And then I stopped to buy some sweets. The lad who sold them had such charm —
I talked with him — he seemed so glad. If I were late 'twould do no harm.
And then as I left he said to me: "I thank you. You have been so kind.
It's nice to talk to folks like you. You see," he said, "I'm blind."

Oh, God, forgive me when I whine.
I have two eyes, the world is mine.

Later walking down the street, I saw a child with eyes of blue.
He stood and watched the others play; it seemed he knew not what to do.
I stopped a moment, then I said: Why don't you join the others, dear?
He looked ahead without a word, and then I knew — he could not hear.

Oh, God, forgive me when I whine.
I have two ears, the world is mine.

With legs to take me where I'd go,
With eyes to see the sunset's glow,
With ears to hear what I would know,
Oh, God, forgive me when I whine,
I'm blessed, indeed, the world is mine.

— Selected.

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА С. У. К. В ЕДМОНТОНІ

Стоять зліва на право: п-ні Наталія Базюк, рекордова секретарка; д-ка Софія Сенишин, кореси. секретарка; п-ні Ема Верхомин, референтка музею; п-ні Леся Івасюк, референтка мистецтва.

Сидять зліва на право: п-ні Розалія Говда, касієрка; п-ні Вікторія Сиротюк, голова Пров. Екзекутиви; п-ні Тетяна Лазарович, заступниця голови; п-ні Михаліна Будник, голова Відділу С. У. К. в Едмонтоні.

Нема на знимці — п-ні Катерини Місків, референтки культурно-освітньої праці; п-ні Дарії Янди, референтки повоєнної праці.

Провінціяльна Екзекутива С.У.К.

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Алберту є помічною рукою централі Союзу Українок Канади. До заряду Екзекутиви входять десять осіб з Едмонтону і чотири окружні репрезентантки, яких вибирають на зїзді Інституту св. Івана, С.У.С. і С.У.М.К.

Завдання і цілі Союзу Українок Канади, до котрих і Пров. Екзекутива предложує всі свої сили, є надто важні та потрібні.

Наше українське жіноцтво вже перед десятками років зрозуміло, що культура є фундаментом нашого громадського життя в Канаді. Вони зрозуміли, що національна свідомість мусить захопити загал українського народу в Канаді, щоб рятувати його від цілковитої асиміляції.

Для того повстали наші виховавчі інститути, народні доми і просвітні організації. Вслід за цим відроджується наша національна Українська Православна Церква в Канаді. Свідомий загал зрозумів, що укр..-

їнці в Канаді не будуть добрими, корисними і лояльними горожанами цего придбаного краю, коли не будуть добрими українцями, і що ми мусимо з нашої мови, пісні, літератури, мистецтва і церкви черпати засоби для нашого культурного розвою і піднесення.

Українське жіноцтво стало в перші ряди до праці на народнім полі, бо було глибоко переконане, що українська жінка-мати має в своїх руках засоби зберегти, творити та плекати і передавати наступному поколінню нашу народну культуру.

В 1926 році повстав Союз Українок Канади, котрий почав обєднувати наші жіночі сили до спільної праці.

Одна з найважніших цілей Союзу Українок Канади є виховання молодого покоління в народнім дусі. Українська мати має засоби зосереджувати мову, звичаї, традиції, релігійне виховання і пошану до свого рідного в своїм домі. Дім став для нас найважнішою інституцією для виховання молоді. Поза домом, українське жіноцтво веде культурно-освітню роботу, під проводом централі, в рідних школах, недільних школах, діточих клюбах та інших ділянках, котрі спричиняються до кращого виховання наших дітей.

Друга головна ціль Союзу Українок — це піддержувати наші виховавчі інститути, бо вони доповнюють те, що ні дім, ні рідна школа не виконують. Тому ж Союз Українок Канади підтримує стипендії в сумі $300 для питомців інститутів.

Важною виховавчою інституцією є наша Українська Православна Церква. В ній бачимо найвищий зміст нашої культури і тому ж більше число жіночих відділів гуртується при місцевих церквах і помагає матеріяльно піддержувати їх.

Також як одну з важніших галузів праці на полі культури Союз Українок визнав народне мистецтво. Українське ручне мистецтво належить виключно до української жінки. Союз Українок доказав вишивками, що український нарід стоїть культурно на рівні з іншими народами і здобув гідну пошану серед чужого суспільства.

Сьогодні С. У. К. має свої музейні збірки при Інституті Петра Могили в Саскатуні, Інституті св. Івана в Едмонтоні, при централі в Вінніпеґу та в Торонто. Збірка вишивок, взорів та інших річей історичної вартости в Саскатуні є одна з найбільших збірок українських ручних робіт в світі.

Союз Українок завсіди цікавився долею свого народу на рідних землях і тримав найближчі звязки з жіночим рухом за океаном до воєнних часів. Тепер С. У. К. радіє приїздом нової еміґрації і ставить собі за обовязок помогти її зрозуміти наші обставини і знайти гідне становище серед тих обставин.

При цій всій праці Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Алберту дає помічну руку централі. Вона тримає дружні звязки з відділами і з цієї причини, що вони ближчі, Екзекутива може краще доглянути хід праці. Провінціяльна Екзекутива заряджує окружні зїзди, вистави та бере участь в місцевих урядженнях.

З кожним днем виринають перед нами нові проблеми, нові завдання, однак при добрій волі, та жертвенності, наша праця поширюється на славу та на добро нашого українського загалу в Канаді.

п-ні Е. Сиротюк.

AUTOGRAPHS

AUTOGRAPHS

AUTOGRAPHS